

Glimt fra de norske skiløperes oppgaver i Fjern-Karelen.

107379

Fra handekrigen bak fronten. Aksjonen er avsluttet. Soldatene gjør opp ild for å varme seg.

I forbindelse med Det 2. Polikompanis ankomst til Oslo i går kveld, etter endt frontinnsats, bringer vi en frontskildring av **W-Krigskorrespondent Kolshus** fra kompaniets innsats på nordfronten i vinter.

W-PK.... «Her ligger de bolsjeviske støttepunkter og forpoststillinger.» Den unge norske gruppeførereren peker på tre punkter like ved hverandre på et stort kart som ligger utbrettet på bunkerbrisen. — «Vår oppgave er å omgå disse og finne forbindelsesvegen fram til stillingene. Beskjeden lyder på at vi skal unngå kamp, oppdraget er «bare» å finne vegen. Mens vi fbretar denne ekspedisjonen, vil sterke avdelinger ligge i «durestilling» foran det nordligste og sørligste støttepunkt. Ved radiopeiling vil de bortlede oppmerksomheten fra oss, samtidig som de vil forsøke å lokke Iwan ut i feilen».

De åtte kraftige nordmenn som er tatt ut til denne spesialkommando har interessert fulgt med i gruppeførerens redegjørelse. Noe slår de hælene sammen og forsvinner ut av bunkeren. Alt må oversees og pusses for en slik oppgave; det bærer løs allerede i morgen tidlig.

Det begynner allerede å mørkne da kompaniet når fram til høyden foran det nordligste støttepunkt. Ved middagstid hadde en annen avdeling tatt av i sørlig retning. Den burde være framme ved fiendestillingene i sør no. De beste forsvarsplasser søkes ut, og nordmennene går i stilling. Godt skjult, delvis nedgravd i snøen ligger skytterne parat. Under en stor hengegran er radiosenderen bygd opp. Svake knepp røper at meldereren er i stadig aktivitet. Vakt-

postene, som skal danne sikringene, farer forbi som skygger.

Der glir «dødskommandoen» fram, kvitkledd skikkeiser, alle med automatvåpen. Karene tenner forsiktig en sigarett, skjuler gloen i den åpne hånden. En siste slurk varm buljong, så kaster de de halvrykte «Medina» i snøen og legger av gårde på den lange ferd bak de fiendtlige linje.

I flere timer har de sneket seg fram, ofte har de ikke vært mer enn femti, hundre meter fra fienden. Det første støttepunkt er allerede passert; no nærmer de seg -n feltvakt som skal være sterkt bemannet. Da blir skogen plutselig glissen, noen minutter spinere står de framme på - vegen. Friske slede-spør i snøen røper at det ikke er lenge siden siste kolonne passerte. Gruppeførereren tar fram kartet fra lommen i forsvinningsdrakten, etter noen minutters studering trekker han en tykk rød strek fram til det avmerkede punkt. No er oppdraget utført.

Da gis allarmsignal fra en av sikringspostene, han har hørt stemmer knappe hundre meter unna. Nordmennene går hurtig i dekning, våpnene kastes av ryggen. Plutselig splitter et skudd stillheten, det er en som har vært uforsiktig med sikringen på maskinpistolen. De er oppdaget! Framme i tykningen hører de allerede høye kommandoord på russisk. Vel, de har intet annet å gjøre enn å komme unna hurtigst mulig. Med raske tak bærer det tilbake samme veg de var kommet. Ingen har tid til å ofre bolsjevikene en tanke.

Om morgenen når kommandoen fram til de norske stillingene foran støttepunktet. De kvite draktene er opprevet, ansiktene glinser av svette. De har ikke sett noe mere til fienden, men det er sannsynlig at de er blitt forfulgt. I en fart bygges stillingene om, snart er alt klappet og klart. I hestekoform ligger avdelingen omkring løypa — no kan Iwan komme. Men time etter time passerer uten at noe skjer. Bare et par små sovjet-maskiner svever over stillingene og kaster lysbomber. Det er imidlertid umulig å oppdage de kvitkledd skytterne der nede.

Ved middagstid kommer ordren om at styrkene kan vende tilbake. Oppgaven er løst, no kan de framtidige operasjoner mot fiendens forsyningslinjer planlegges.

W-Krigskorrespondent Kolshus.